

Arrest

nr. 217 909 van 5 maart 2019
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DENAMUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Vietnamese nationaliteit en minderjarig te zijn, komt op 15 maart 2017 België binnen en dient op 31 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 april 2017 stelt de 'Dienst Voogdij' vast dat verzoekster meer dan 18 jaar oud is, waardoor de plaatsing onder de hoede van de 'Dienst Voogdij' vervalft.

Op 29 september 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 205 395 van 15 juni 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Uit stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster per aangetekend schrijven op 16 augustus 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft ingediend bij de burgemeester van Elsene.

Op 10 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : T. (...)

voornaam : T. H. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: D. T. (...)

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 september 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾ en op 19 juni 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“III. EXPOSÉ DES MOYENS D'ANNULATION et de SUSPENSION PREMIER MOYEN

Moyen pris de :

- *La violation de l'obligation de motivation adéquate et raisonnable ;*

- La violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
- L'erreur de fait et de droit ;
- L'absence, de l'erreur, de l'insuffisance ou de la contrariété dans les causes et/ou les motifs ;
- L'absence de motivation au fond ;
- La violation du principe de bonne administration, du devoir de précaution et du devoir de l'administration d'examiner de manière bienveillante ;
- Violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que la partie adverse prend une décision portant ordre de quitter le territoire le 10/09/2018, fondée sur l'article 7 de la loi du 15/12/1980 alors que la requérante a introduit le 16/8/2018 par recommandé à la commune d'Ixelles une requête fondée sur l'article 9bis de la loi (pièce 2) ;

Que la partie adverse n'évoque nullement cette nouvelle demande dans la décision attaquée ;

Que la requérante a introduit cette requête alors qu'elle disposait toujours d'une annexe 35 valable ;

Que cette requête est dès lors recevable ;

Que par ailleurs, la requérante disposait également d'un permis de travail C délivré par la Région de Bruxelles-Capitale qui lui a été retiré le 8/8/2018 ;

Qu'elle a introduit le 14/8/2018 un recours auprès du Ministre de la région de Bruxelles pour faire annuler cette décision de retrait ;

Que ce recours est toujours pendant ;

Que cette requête fondée sur l'article 9bis introduite le 16/8/2018, invoque des arguments nouveaux très importants et de nature à entraîner la régularisation de la requérante et notamment le fait qu'elle rencontré une personne de nationalité belge Mr H. C. (...) depuis plusieurs mois et qu'ils ont décidé de cohabiter ensemble à l'adresse de Mr. H. (...), depuis le 12/07/2018 ;

Que la requérante figure en effet sur la composition de ménage de Mr. H. (...) (pièce 3);

Que la partie adverse viole également l'article 8 de la CEDH, visé au moyen, en mettant fin brutalement au séjour de la requérante alors qu'elle a créé une cellule familiale puisqu'elle vit avec Mr. H. C. (...), citoyen belge, et le fils de ce dernier à l'adresse (...);

Que la partie adverse, saisie d'une requête 9bis, devait absolument traiter cette requête avant de prendre la décision litigieuse et d'éventuellement, le cas échéant, décerner un titre de séjour ou un refus de séjour à la requérante suite à sa requête 9bis;

Que de plus la requérante explique dans sa requête 9bis qu'elle a un contrat de travail avec la société D. (...) et que la gérante de la société D. (...) est également la sœur de la requérante de sorte que celle-ci ne risque jamais de se retrouver sans travail et encore moins d'être à charge de la communauté ;

Qu'elle explique également dans cette requête ne pas être en mesure de retourner dans son pays d'origine étant donné les risques qu'elle encourt et ce même si le CGRA décidé de ne pas lui accorder l'asile ;

Que la partie adverse n'a même pas pris la peine d'examiner les nouveaux éléments énoncés par la requérante dans sa requête 9bis de sorte que la décision litigieuse viole toutes les dispositions visées au moyen et relatives à la motivation des décisions administratives ;

Que le premier moyen doit être déclaré fondé ;

Que la décision entreprise, qui procède d'une violation des dispositions prises au moyen, doit à ce titre être annulée ;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel haalt verzoekende partij aan dat zij op 16.08.2018 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (Vw) indiende. Hiermee werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat deze aanvraag dient te worden behandeld voordat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Wat betreft verzoekers kritiek dat deze aanvraag niet in de beslissing werd opgenomen dient opgemerkt te worden dat de aanvraag officieel niet is ingediend totdat de verzoeker een attest van inontvangstname heeft gekregen. Dit wordt pas afgegeven wanneer aan alle voorwaarden voor de aanvraag, waaronder het betalen van de retributie, voldaan is. Verzoekster voegt dit attest niet toe aan haar verzoekschrift. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenmin de aanvraag doorgerekregen van de gemeente waar deze aanvraag werd ingediend. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan in de bestreden beslissing dan ook geen rekening houden met deze verblijfsaanvraag.

Wat betreft de stelling dat deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vw dient te worden behandeld voordat de bestreden beslissing kan worden genomen kan verzoekster niet gevolgd

worden. Immers werken dergelijke aanvragen niet opschortend. Deze zou op zich een verwijdering dan ook niet in de weg staan of de beslissing onrechtmatig kunnen maken.

Verzoeker haalt in het eerste middel ook geen rechtsregel aan die geschonden zou worden door bestreden beslissing als gevolg van deze verblijfsaanvraag. Het is aan verzoeker om in zijn middel uiteen te zetten welke rechtsregel wordt geschonden door de bestreden beslissing en op welke manier. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verder stelt verzoekende partij dat zij een arbeidskaart C had, afgegeven door de regio Brussel-Hoofdstad, die op 08.08.2018 werd ingetrokken. Verzoekster heeft vervolgens een beroep ingediend tegen deze intrekkingbeslissing. Een werkvergunning is echter geen verblijfsvergunning. Deze wordt onder andere, zoals in geval van verzoekster, gegeven aan personen die een asielaanvraag hebben ingediend en die vier maanden na hun asielaanvraag nog geen betekening van de beslissing hebben gekregen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen totdat een beslissing wordt betekend door deze laatste, of, in geval van beroep, totdat een beslissing wordt betekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een arbeidskaart op zich biedt geen recht op verblijf nadat een verblijfsaanvraag geweigerd werd of het verblijfsrecht beëindigde. Het is bovendien niet duidelijk welke rechtsregel vervolgens geschonden wordt, noch op welke manier. Wat betreft het beroep tegen de intrekking van de arbeidskaart dient gezegd dat deze procedure niet opschortend werkt.

Tevens haalt verzoekende partij aan dat zij in de aanvraag tot machtiging van verblijf uitlegt dat zij een werkcontract heeft bij het bedrijf van haar zus zodat zij nooit zonder werk zou vallen. Zij licht niet toe op welke wijze verzoeksters werkomstandigheden een invloed hebben op de rechtmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit heeft betrekking op haar aanvraag tot machtiging van verblijf, die, zoals reeds aangehaald, niet opschortend werkt.

Verzoekster haalt verder aan dat zij sinds 12.07.2018 zou samenwonen met een zekere C. H. (...), van Belgische nationaliteit, en dat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) schendt. Verzoekster heeft echter geen melding gemaakt bij haar gemeente dat ze de intentie had om wettelijk samen te wonen. Bijgevolg was de gemachtigde van de Staatssecretaris hier niet van op de hoogte voor het nemen van de bestreden beslissing.

Met de loutere melding bovendien dat zij sinds 12.07.2018 zou samenwonen met een Belg, zonder enige verdere uitleg over deze persoon of concrete informatie over hun relatie of de omstandigheden waarin deze ontstond of plaatsvindt, kan verzoekster evenmin een schending van artikel 8 EVRM aantonen.

Verzoekster zou in de aanvraag tot machtiging van verblijf tevens hebben gesteld dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij daar risico's loopt. Er dient in dit verband te worden gewezen – zoals verzoekster zelf ook doet - naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 29.09.2017 waarin geoordeeld werd dat verzoekster een vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade niet kan aantonen. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen enkel element aan dat de conclusie van het CGVS zou tegenspreken.

In het tweede middel haalt verzoekster een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aan. Zij stelt in dit verband dat ze een verblijfsaanvraag heeft ingediend maar dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven zonder de nieuwe aanvraag te onderzoeken. Het is verwerende partij niet duidelijk op welke wijze dit bovenstaande rechtsprincipes schendt.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet (Vw) luidt als volgt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Er zijn geen wetsbepalingen die de aanvrager van een verblijf op grond van artikel 9bis Vw een tijdelijk verblijfsrecht geven totdat de aanvraag behandeld is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt vervolgens in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde

handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verweerder ziet niet in hoe de bestreden beslissing vervolgens deze beginselen zou schenden. Verzoekster licht dit zelf ook niet toe. Zij citeert louter een definitie van het rechtszekerheidsbeginsel en stelt dan zonder meer dat de bestreden beslissing dit principe schendt. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In hetzelfde middel haalt verzoekende partij ook nog de schending aan van het recht op verdediging en het gelijkheidsbeginsel aan. Ook dit wordt nergens in het verzoekschrift verder uitgewerkt waardoor dit deel van het middel onontvankelijk is.

De middelen zijn ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en op 19 juni 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire beschermde werden geweigerd en verzoekster "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*". Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 7 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

2.1.3.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoekster voert aan dat zij per aangetekend schrijven van 16 augustus 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft verzonden naar de gemeente Elsene en dat van deze aanvraag geen gewag wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag reeds door de burgemeester van de plaats waar verzoekster verblijft werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In het kader van haar verzoekschrift brengt verzoekster ook geen bewijs bij dat zij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inontvangstname van de aanvraag. De burgemeester zal deze aanvraag maar doorsturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hij overeenkomstig artikel 26/2/1, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) vaststelt dat alle vereiste documenten werden voorgelegd, waaronder het bewijs van betaling van de retributie vermeld in artikel 1/1, § 1 van de vreemdelingenwet en uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem nog niet ter kennis werden gebracht.

Het louter indienen van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft *an sich* geen invloed op de verblijfsstatus.

Verzoekster voert aan dat zij haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op het ogenblik dat zij nog steeds in het bezit was van een bijlage 35 zodat deze aanvraag ontvankelijk is.

Bij schrijven van 10 september 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van de gemeente Elsene om de bijlage 35 van verzoekster in te trekken nu zij ingevolge het arrest van 19 juni 2018 van de Raad geen recht meer heeft op verblijf. Verzoekster betwist niet dat zij sindsdien niet langer in het bezit is van een bijlage 35. Verzoekster gaat er in haar betoog aan voorbij dat het tijdstip waarop beoordeeld wordt of er buitengewone omstandigheden worden aangetoond in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet het tijdstip is waarop de aanvraag werd ingediend, maar wel het tijdstip waarop het bestuur de aanvraag beoordeelt (RvS 7 mei 2013, nr. 223.428; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvV 5 augustus 2015, nr. 150 447).

Verzoekster voert aan dat zij in het bezit was van een arbeidskaart C uitgereikt door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, deze arbeidskaart op 8 augustus 2018 werd ingetrokken, zij tegen deze beslissing een beroep heeft ingediend en dit beroep thans nog hangende is. Verzoekster betwist niet dat zij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*". Verzoekster toont niet aan hoe het gegeven dat zij nog een beroep hangende heeft tegen de beslissing waarbij haar arbeidskaart C werd ingetrokken enige invloed heeft op de status van haar verblijf.

Verzoekster betwist niet dat zij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*". Bovendien blijkt uit het voorgaande en uit hetgeen hieronder wordt uiteengezet niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De Raad benadrukt dat, wat koppels betreft, het begrip 'gezin' niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere *de facto* gezinsrelaties buiten het huwelijk (EHRM 18 december 1986, *Johnston & others v. Ierland*, § 56; EHRM 3 april 2012, *Van der Heijden v Nederland*, § 50). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30). Uit recente rechtspraak blijkt dat samenwoning geen absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 65).

Verzoekster wijst erop dat zij in haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nieuwe elementen heeft ingeroepen met name het gegeven dat zij sinds enkele

maanden H.C., die de Belgische nationaliteit heeft, heeft ontmoet en zij beslist hebben om sedert 12 juli 2018 op het adres van de heer H.C. te gaan samenwonen. Verzoekster verwijst ook naar een uittreksel van haar gezinssamenstelling (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota op datum van de bestreden beslissing waarbij verzoeksters gezins- en familieleden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geëvalueerd. In deze nota wordt onder meer het volgende in uiteengezet:

"T., T. H. (...)

(...)

verblijvende te L. (...), 1050 Elsene

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- Hoger belang van het kind : Geen kinderen*
 - Gezins- en familieleden : Woont bij haar zus in Elsene. De rest van de familie en vrienden in Vietnam.*
 - Gezondheidstoestand : Geen medische problemen in het administratief dossier.*
- Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Hoger werd reeds vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing nog niet op de hoogte was van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van verzoekster. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis werd gesteld van verzoeksters relatie met de heer H.C.

Thans brengt verzoekster in het kader van haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar relatie een attest gezinssamenstelling bij. Uit dit attest blijkt dat verzoekster sedert 12 juli 2018 ingeschreven staat op het adres van de heer H.C. en de heer H.C. thans nog getrouwd is met K.V. Verdere bewijzen van hun relatie worden niet voorgelegd, meer uitleg wordt in essentie niet verschaft.

Nu de Dienst Vreemdelingenzaken (nog) geen kennis had van de relatie van verzoekster, verzoekster louter aantoonde dat zij sedert 12 juli 2018, dit wil zeggen twee maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing op hetzelfde adres woont met de heer H.C., de heer H.C. thans nog getrouwd is met K.V. en hierover geen verdere uitleg wordt verschaft, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze haar gezins- en familieleden niet in rekening zou hebben gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

2.1.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"DEUXIEME MOYEN

Moyen pris de :

- La violation des principes d'égalité des armes et des droits de la défense ;*

• *La violation des principes de sécurité juridique, de légitime confiance et de prévisibilité ;*
En ce que la requérante a sollicité auprès de la commune d'Ixelles une demande de séjour pour raisons humanitaires fondées sur l'article 9bis ;
Alors que la partie adverse, a délivré un ordre de quitter le territoire fondé sur le refus définitif de la demande d'asile sans se soucier d'examiner la nouvelle requête de la requérante et les pièces y annexées ;
Qu'en ce faisant, la partie adverse a méconnu les principes de confiance légitime, de prévisibilité et de loyauté, corollaires du principe de sécurité juridique ;
Que le principe de sécurité juridique a été défini de la sorte par la Cour de Cassation :
« Que le droit à la sécurité juridique implique notamment que le citoyen doit pouvoir faire confiance à ce qu'il ne peut concevoir autrement que comme étant une règle fixe de conduite et d'administration ; qu 'il s'ensuit qu 'en principe les services publics sont tenus d'honorer les prévisions justifiées qu'ils ont fait naître dans le chef du citoyen. »(Cass, 13 février 1997, n°F960047F, Pas., 1997,1, p.84)
Qu'en prenant la décision entreprise, la partie adverse trompe la légitime confiance qui permet à l'administré de compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ou sur des promesses que celle-ci aurait faites ;
Que le deuxième moyen doit être déclaré fondé ;
Que la décision entreprise, qui procède d'une violation des dispositions prises au moyen, doit à ce titre être annulée ;”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals uiteengezet onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

2.2.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Te dezen werpt verzoekster op dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de gemeente Elsene heeft ingediend en haar thans een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd zonder dat haar machtigingsaanvraag hierbij werd onderzocht. Verzoekster werpt op dat door zo te handelen het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET